

(Det talte ord gælder)

Andenbehandling af budgetforslag 2027 og overslagsårene 2028-2030

Budgettale

Christian Bülow, 1. oktober 2026

Kære kollegaer, kære borgerrepræsentanter og kære københavnere.

Lad mig begynde med at takke alle partierne for samarbejdet i forbindelse med budgetforhandlingerne.

Det har været en god og grundig proces. Der har været uenigheder, selvfølgelig. Det ville næsten være mærkeligt andet i denne sal. Men der har også været en reel vilje til at lytte, finde løsninger og lande en aftale, som mange partier kan se sig selv i.

Jeg vil også gerne lykønske overborgmesteren med sit første budget. Det er ikke nogen lille øvelse at samle så mange partier, så mange ønsker og så mange hensyn i én aftale. Og jeg vil gerne kvittere for en god proces og en kyndig ledelse, også når tingene spidsede til i de sene nattetimer, hvor kaffen blev stærkere, blikkene blev trættere, og regnearkene begyndte at ligne noget, man normalt kun ser i en kommunal gyserfilm.

Ved 1. behandlingen sagde jeg, at et budget ikke bare er tal, tabeller og tekniske forhandlinger. Et budget viser, hvad vi prioriterer, og hvem vi prioriterer, når de pæne ord skal omsættes til virkelighed.

For Dansk Folkeparti var det centrale ord værdighed.

Værdighed i ældreplejen. Værdighed i brugen af skatteborgernes penge. Værdighed i vores fællesskaber. Og værdighed for de mennesker, der har bygget det samfund, vi andre nyder godt af.

Derfor er jeg også glad for, at Dansk Folkeparti har fået sat så tydelige aftryk på budgettet.

Først og fremmest på ældreområdet.

Vi gik til forhandlingerne med et klart ønske om, at det nu skulle være de ældres tur. Og det mener jeg faktisk, at vi har fået rykket på.

Vi får nu sat fokus på, at plejehjem skal være hjem. Ikke bare institutioner, ikke bare plejecentre, ikke bare administrative enheder. Hjem. Det kan lyde symbolsk, men det er ikke ligegyldigt. Når vi kalder noget et hjem, minder vi også os selv om, hvordan vi skal behandle de mennesker, der bor der.

Vi får også sat fokus på maden og måltidet. På produktionskøkkener på de plejehjem, hvor det er muligt. På duften af rigtig mad. På glæden ved et måltid, der ikke bare er en bakke, der bliver leveret, men noget, der hører hjemme i hverdagen.

For mad på et plejehjem handler ikke kun om ernæring. Det handler om minder. Om appetit. Om samtaler. Om genkendelighed. Om at kunne dufte, at der sker noget i køkkenet. Om at have noget at glæde sig til.

Det er værdighed.

Vi har også fået gratis omsorgstandpleje igennem for mere end 3.000 københavnere. Det er velfærd, der kan mærkes.

For det er ikke en lille ting at kunne spise uden smerter. Det er ikke en lille ting at kunne smile uden ubehag. Det er ikke en lille ting at kunne tale, tygge og leve sin hverdag uden at skulle bekymre sig om en regning for den nødvendige tandpleje, man ikke længere selv kan klare.

Det er helt konkret velfærd. Ikke en kampagne. Ikke et slogan. Ikke en strategi med syv pejlemærker og et farverigt diagram. Men noget, der gør en forskel i et menneskes hverdag.

Vi fik også vigtige ting igennem om demens, sproglige kompetencer hos medarbejdere og flere konkrete initiativer, der kan styrke hverdagen for de ældre.

For omsorg er ikke kun varme hænder. Det er også forståelse. Det er sprog. Det er tryghed. Det er, at en ældre borger bliver mødt som et menneske og ikke som et punkt i et system.

Og vi har fået mere fokus på fællesskaber. For ensomhed kan ikke klares med et skema. Ensomhed skal mødes med mennesker. Med aktiviteter. Med relationer. Med civilsamfund. Med noget at stå op til.

Men værdighed handler også om fællesskabets penge.

København bygger på tillid. Vi støtter foreninger, fordi vi tror på fællesskabet, frivilligheden og det lokale engagement. Og det skal vi blive ved med. For foreningslivet er noget af det bedste, vi har.

Men netop derfor er det så ødelæggende, når nogen misbruger den tillid.

Derfor er jeg meget tilfreds med, at vi har fået styrket kontrollen med folkeoplysende foreninger.

Og lad os bare tage det konkrete eksempel, der desværre viser, hvor nødvendigt det er: sagen om Bosnisk Kulturcenter.

Her har vi en forening, der har modtaget folkeoplysningsmidler fra Københavns Kommune, men hvor sagen viser, at midlerne er blevet koblet til religiøse aktiviteter. Foreningen skal nu betale støtten tilbage. Og det burde ærlig talt ikke kræve et anonymt tip, før kommunen opdager, at offentlige midler risikerer at ende i religiøse sammenhænge.

Det er præcis derfor, Dansk Folkeparti har insisteret på mere kontrol.

Folkeoplysning skal være folkeoplysning. Ikke en bagdør til forkyndelse. Ikke et kommunalt tilskud til religiøse miljøer. Ikke en blankocheck til foreninger, der ikke lever op til de værdier, pengene gives på baggrund af.

Skærpet kontrol er derfor ikke mistillid til alle. Det er respekt for dem, der gør det ordentligt. Det er respekt for de mange foreninger, der hver dag laver idræt, kultur og fællesskab på en redelig måde.

Det samme gælder den kønsopdelte svømning.

Dansk Folkeparti gik til forhandlingerne med et klart mål om, at kommunen ikke skal understøtte kønsopdeling, social kontrol eller religiøst begrundede særhensyn i kommunale svømmehaller.

Derfor er det vigtigt, at der nu kommer aktive og uanmeldte tilsyn med både mandlige og kvindelige medarbejdere. Og derfor er det vigtigt, at vi får gjort op med de kroge, afskærmninger og matterede vinduer, der har været en del af problemet.

Kommunen skal ikke hjælpe med at afskærme kvinder. Kommunen skal ikke indrette svømmehaller efter religiøse særkrav. Og kommunen skal ikke stille faciliteter til rådighed for foreninger, der ikke reelt respekterer ligestilling og frihed.

Det burde egentlig være ret enkelt. En kommunal svømmehal er ikke et sted, hvor man skal lege gemmeleg med ligestillingen.

Værdighed handler også om tryghed for det jødiske samfund i København.

Her er jeg stolt af, at vi har fået styrket indsatsen markant. Vi får blandt andet flere skoleforløb på Dansk Jødisk Museum, oplysning om antisemitismens historie gennem Ordets Magt, støtte til Jødisk Informationscenter, styrket fokus på Mosaisk Nordre Begravelsesplads og initiativer, der synliggør jødisk liv i Danmark.

Det er vigtigt.

For antisemitismen er ikke et historisk problem. Den er her nu. Jødiske københavnere mærker den. Jødiske børn og unge mærker den. Og vi må ikke være berøringsangste over for, at problemerne også findes i visse ikke-vestlige indvandremiljøer, hvor had til jøder og Israel alt for ofte får lov at leve videre.

Det siger alt for meget om vores tid, at det jødiske samfund i København må forholde sig til en sikkerhedssituation, som ingen anden religiøs menighed i Danmark lever med på samme måde.

Der står bevæbnede vagter og sikkerhedsfolk omkring jødiske institutioner. Ved synagogen. Ved skolen. Ved plejehjemmet. Ved de steder, hvor mennesker burde kunne gå hen for at bede, lære, blive gamle, handle ind eller bare leve et almindeligt jødisk hverdagsliv i fred.

Det er uværdigt. Og det bør gøre indtryk på os alle sammen.

København skal være en by, hvor jøder kan leve åbent, trygt og synligt. Det er ikke et særhensyn. Det er en prøve på, om vi tager vores egne værdier alvorligt.

Endelig er jeg også glad for, at vi har fået sat gang i en foranalyse af området omkring togbroen ved Nørrebro Station og Basar under Broen.

Det område har i alt for mange år været præget af utryghed, rod og konflikt. Før projektet blev formaliseret, var der et ulovligt marked, som flere gange blev ryddet af politiet. Senere har man forsøgt at sætte det i rammer, men det ændrer ikke ved, at området fortsat er et konkret problem for mange beboere og for bydelen.

Derfor er foranalysen vigtig.

Det handler ikke kun om et marked. Det handler om, hvad vi vil med et centralt byrum under Nørrebro Station. Skal det være et område, der forbindes med utryghed, tyveri, rod og tilfældig handel? Eller skal det være et område, der forskønnes, omdannes og gøres brugbart for almindelige københavnere?

For Dansk Folkeparti er svaret klart.

Vi ønsker ikke, at Basar under Broen bare flytter sig til et andet sted. Vi ønsker ikke, at problemet pakkes ind i nye kommunale betegnelser og fortsætter som før. Vi ønsker, at området bliver omdannet, så det kommer beboerne, de lokale erhvervsdrivende og bydelen til gavn.

Foranalysen er første skridt. Den skal vise, hvordan vi kan få et mere trygt, ordentligt og brugbart område. Og hvis man kan få ryddet op under en togbro på Nørrebro, så er der måske alligevel håb for kommunalpolitikken.

Jeg er også glad for, at vi har fået fjernet taksten for kremation af børn under 15 år. I en af livets hårdeste situationer skal en familie ikke mødes af en regning fra kommunen. Det er et lille initiativ i det store budget. Men menneskeligt er det stort.

Fru overborgmester.

Dansk Folkeparti fik ikke alt, hvad vi ønskede. Det gør man sjældent i et budget. Så ville det heller ikke hedde en forhandling, men en ønskeseddel. Og ønskesedler har det med at være noget dyrere, end selv Københavns Kommune kan finde på.

Men vi fik meget igennem. Langt størstedelen af de mærkesager, vi gik til forhandlingerne med, er på den ene eller anden måde afspejlet i aftalen.

For os er det afgørende, at budgettet peger i en retning, hvor ældre behandles med respekt, hvor skatteborgernes penge bruges med omtanke, hvor fællesskabets tillid beskyttes, hvor vi står fast på ligestilling, og hvor det jødiske samfund i København kan føle sig trygt.

Det er ikke et perfekt budget. Det findes næppe.

Men det er et budget med tydelige aftryk fra Dansk Folkeparti. Og det er et budget, vi med god samvittighed kan stemme for.

Jeg ser frem til eventuelle spørgsmål fra mine kollegaer.

Tak for ordet.